

Tusener hilste Hamsun den 4. august

«8. Mai»s appell fikk uanet tilslutning

En flott skinnmappe med omlag 2000 adresser ble sendt dikteren

Tusener av hilsener ble den 4. august sendt Knut Hamsun på hans 90 års dag fra takknemlige landsmenn. Og den appell som ble sendt ut fra «8. Mai» om å slutte opp om en liten hedersgave, fikk en uanet tilslutning. Helt til siste dag kom det inn lange lister på navn til folk fra det hele land som ønsket å være med på å hylle vår store dikter.

På vegne av alle de som sluttet seg til «8. Mai»s appell, ble det sendt Hamsun en flott skinnmappe (som de to bilder viser). Mappen var av stort folio format. Utenpå av rødt semsket skinn. Inni gult semsket skinn med klaffer til å legge alle adressene inne i. På omslaget trykt med gullbokstaver: «TIL MESTEREN KNUT HAMSUN PÅ 90 ÅRS DAGEN DEN 4. AUGUST 1949 FRA VENNER».

Mappen ble oversendt Hamsun med følgende håndskrevne hilsen:

«Til
Knut Hamsun.

Redaktør Nils Vikdal og undertegnede driver mest på den trange vei, som en så stor mengde rettsløse kvinner og menn i vårt land må gå i dag.

DER fant vi trangen til å hylle Dem, Mester, på Deres 90 års dag.

«8. Mai» sendte budstikken ut og på dens bud kom hilsningene fra hele landet: Fra Finnmark til Lista, fra bønder og byfolk, fra gamle og unge, fra fanger og frie.

Tross alt strevet nyttet det ikke å knekke denne gruppe mennesker, den gode samvitthet er jo i behold, den som så mange gode nordmenn i dag må savne.

Vi har ikke latt massetoskenskapen blinde oss og kneble vår munn.

Vi hyller Dem, Mester, som var er og forblir Norges store sønn. Og, som et lite tegn på vår hyldelse sender vi Dem denne mappe.

På vegne av alle.

I ærbødighet
ARNE BERGSVIK.

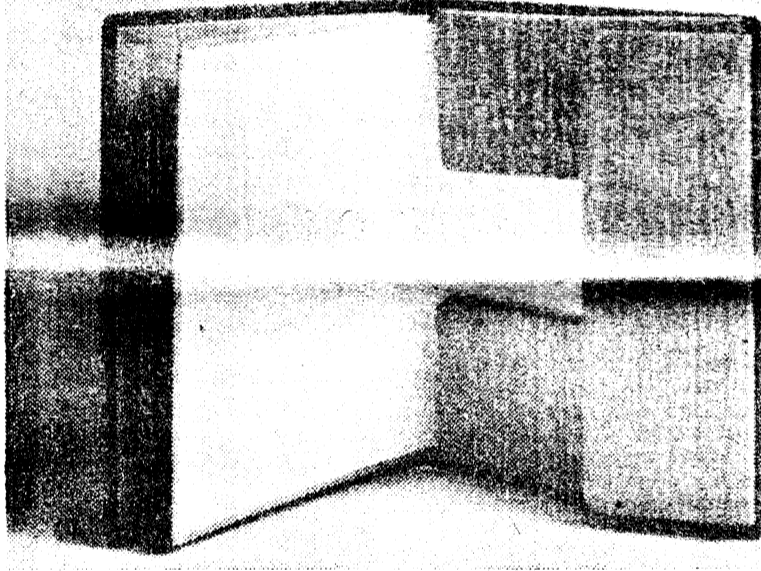
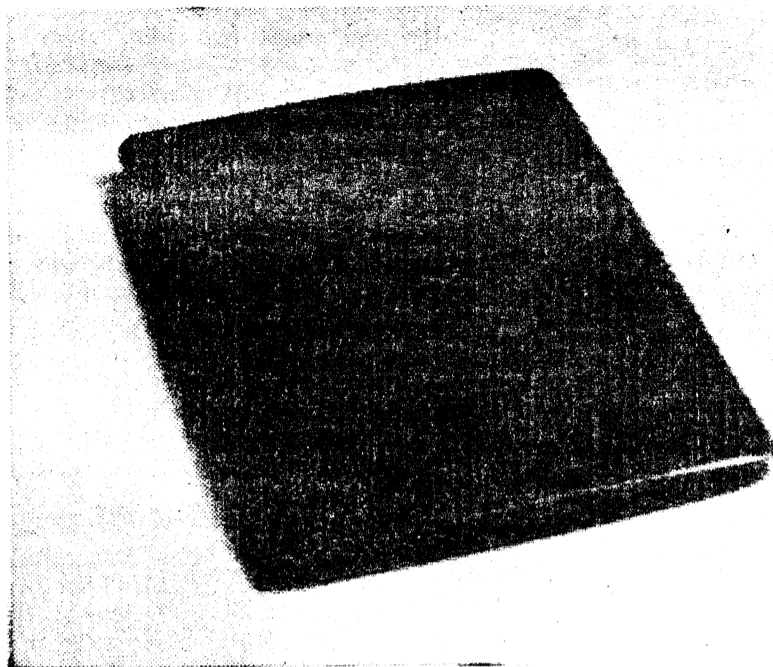
Billingsstad den 3. august 1949.

Men det var ikke bare vi her hjemme som sendte Hamsun vår hilsen. Hundreder og atter hundreder av nordmenn utenom lan-

Åpent brev —

Forts. fra side 1.

straffeprosessregjer, eller om de i London forfattede, av Skeie stemplede, særstraffeprosessregler skal følges. Det er jo i tilfelle ikke første gang de samme dommere avvekslende har dømt etter den ene og den annen straffeprosessregel, uten å rødnere derover.

Norge låner penger for å holde «landssvikoppgjøret» gående

Inntil i dag koster «oppgjøret» 2 milliarder kroner

Hvorfor får de andre land $\frac{4}{5}$ av Marshall-hjelpen som gave og bare $\frac{1}{5}$ som lån, mens Norge må nøye seg med $\frac{1}{3}$ som gave og $\frac{1}{2}$ som lån?

Dette ubehagelige spørsmål vil nok de styrende av i dag helst unngå å besvare, og det har dypere årsaker.

Ved verdenskrigens slutt og da Londonregjeringen etterhånden overtok makten her i landet og de allierte offisielt drog seg ut av landet, stillet skipsfarten 2 600 mill. kroner i utenlandsk valuta til rådighet, og overfloden var så stor, at den danske politiker Christian Møller med berettiget misunnelse kunne tale om «den norske milliarder». For vi hadde ikke bare pengene, men rømlingene kom hjem til et velordnet styre i både stat og kommuner, til et sånær intakt næringsliv og til bevarte naturherligheter, samtidig som mange av de tyske anlegg i Norge, veier, jernbaner, kaier, hus m. v. representerte stor,

ennå i dag ikke beregnede verdier.

Ja, overmotet og skrytet var så stort, at sosialistene og deres teoretiserende finansminister stillet seg kjølig til Marshall-hjelpen så sent som i juli måned 1947, for så en måned senere å oppdage at bunnen var nådd i den så lettvent bekommne valutakasse. Og følgene lider vi under i dag.

Dette kan ha medvirket til at amerikanerne satte sine betingelser så stramt for Fattig Per Norge.

Men en dypere liggende årsak er det vel, at Norge ikke var i krig med Tyskland og dermed ikke en av de allierte, men bare et okkupert land som slapp forholdsvis lett fra ulykken. Det var derfor sett med nøkterne amerikanske øyne naturlig, at betingelsene for hjelp måtte bli andre enn for dem som deltok aktivt og sløyfet skrytet.

Dette må for enhver pris skjules for den alminnelige mann her i lan-

dets grenser sendte ham også sin hilsen.

Fra Buenos Aires, Argentina, mottok vi den 3. august følgende telegram som vi øyeblikkelig sendte dikteren:

«Samtlige 3-400 herboende virkelig gode nordmenn sluttet — — til Deres appell om en hilsen til giganten Hamsun på hans nitti års dag.
Kommissjonen Baires.»

Fra Toulon, Frankrike, fikk vi følgende hilsen:

«Tilfeldigvis hilste jeg på en norskfødt frue her i Frankrike, som ikke har vært i Norge siden før krigen, men hun holder «8. Mai». Hun fortalte at vår store dikter Knut Hamsun fyller 90 år 4. august, og at avisen tar imot hilsener til ham. Hils ham fra oss alle her under palmene i Toulon.

Alf Gleng.

Fra Alle kanter av landet, har vi fått melding om at mange benyttet anledningen til å heise flagg til ære for vår store og rakryggede åndshøvding.

Hamsun's lakoniske takk lyder: «KNUT HAMSUN TAKKER.»

Til dette tilføyer hans sønn Arild Hamsun:

«Motta også min ærbødige takk for det store og uegennyttige arbeide De har nedlagt med adressen til min far — —»

det, og det har den norske presse bidratt til etter målbunden evne. For med en åpen erkjennelse av dette faktum, som forøvrig de store statsmenn med Bevin og Molotov i spissen for lengst har fastslått, vil bunden ramle ut av tønner og hele landssvikoppgjøret avsløres som et hårreisende folkebedrag.

Alle kjenner vel domstiraden, som er blitt lagt de servile dommere i munnen fra høyeste hold: «Tilfalle måtte ha visst at Norge var i krig...» De store statsmenn visste det ikke, og Marshall-hjelpens administratører enda mindre. Derfor må vi betale!

Det groteske er, at på denne måte lånes der vitterlig penger for å kunne holde landssvikoppgjøret gående. Reelt og statsøkonomisk beregnet koster det oss i dag nærmere 2 milliarder kroner, og regningen vil etterhvert bli presentert.

Vi fristes til å bruke Churchills ord om forholdene i England, for de passer vel så godt hos oss:

«De siste dollarsreserver i sterlingområdet, som dette land har ansvar for, svinner bort. Det er de siste reserver som står mellom oss og insolvens.»

I en annen forbindelse sa han også følgende ord som vi kan gjøre til våre: «Det vil bli utrolig for dem som kommer etter oss, at så meget skulle bli kastet bort på så kort tid, så mange restriksjoner og reguleringer bli innført og adlydt, og at vi tilslutt skulle bli stående hvor vi nå står.»